

РЕШЕНИЕ

№ 31

гр. Пловдив , 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20215001000268 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 3 от 02.02.20** година, постановено по т. дело № 603/2020 година по описа на Окръжен съд – Пловдив, е осъдена О. К., Булстат ***, с адрес гр. К., обл. П., ул. „П. С.“ **, представлявана от ** Е. К., да заплати на „Ц. Д. О.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „П.“ № **, ет.*, представлявано от управителя Д. И. С., следните суми:

-Сумата 7 915,80 лева, представляваща неизпълнено задължение по заповест за вземане, наложен по изп. №. № **/** год. по описа на ЧСИ Л. М., рег. № **, ведно със законната лихва, считано от датата на подаването на исковата молба - 17.09.2020 год. до окончателното плащане, като е отхвърлен иска за главница за разликата над присъдената сума от 7 915,80 лв. до пълния претендиран размер от 30 493,69 лева;

-Сумата 1 431,44 лева, представляваща обезщетение за забавеното плащане на присъдената главница в размер на законната лихва за периода от 04.12.2018 год. /деня, следващ датата, на която О. К. е следвало да преведе сумата по сметка на съдебния изпълнител по изп. дело № ** год. по описа на ЧСИ Л. М./ до 14.09.2020 год., като е отхвърлен иска за разликата над присъдения размер от 1 431,44 лв. до пълния претендиран размер от 5 548,16 лева, както и за периода от

30.11.2018 год. до 03.12.2018 год.;

-Сумата 871,83 лева разноси по делото, пропорционално на уважената част от исквете.

Осъдено е „Ц. Д. О.“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на О. К., Булстат ***, сумата 222,20 лева разноси по делото, пропорционално на отхвърлената част от исквете.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство „Ц. Д. О.“ ЕООД в отхвърлителните части, а именно: в частта, с която е отхвърлен иска по чл. 452 ал. 3 във връзка с ал. 1 от ГПК за главница за разликата над 7915,80 лева до пълния предявен размер от 30493,69 лева; в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за лихви над 1431,44 лева до пълния претендиран размер от 5548,16 лева. Искането е за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните части и за постановяване на ново по същество, с което да се уважат в пълен размер предявените искове. Във въззивната жалба се поддържа, че въз основа на правилно установените факти и обстоятелства по делото съдът е постановил неправилно и незаконосъобразно решение. Твърди се, че има данни, че О. К. е извършила плащане на своя кредитор / длъжника на ищеца/, след като ѝ е било връчено заповедно съобщение за налагане на заповед на вземането и за забрана да предава сумите под страх от недействителност на плащането. Не било спазено задължението на О.та по чл. 452 от ГПК и въпреки забраната, която следвала от допуснатия и наложен заповед, било извършено с платежно нареждане погасяване / разпореждане/ със заповедните суми в полза на кредитора на О.та, вместо на жалбоподателя „ Ц. Д. О.“ ЕООД. Неправилността на решението била свързана с неправилно приложение на нормата на чл. 452 от ГПК, според която за относителната недействителност

на разпореждането със запорирано вземане нямало значение дали разпореждането е извършено доброволно в полза на длъжника или по сметка на ЧСИ по образувано от него изпълнително дело. Неправилен бил и изводът на съда, че щом сумите са преведени по сметка на ЧСИ, това са принудително събрани суми. Според жалбоподателя това били доброволни плащания, извършени по решение на О.та, а не такива, събрани от ЧСИ. Неправилно трите извършени от О. К. плащания на суми на длъжника били ценени по различен начин, като иска за плащането, извършено директно на длъжника бил приет за основателен, а за останалите две доброволни плащания, извършени от О.та по сметка на ЧСИ иска бил отхвърлен. И трите плащания били извършени от О.та с платежни нареждания, били доброволни, като ставало дума за едно и също вземане. Посочено е, че съдебната практика, на която се е позовавал първоинстанционният съд, не е задължителна и касае друга хипотеза. Неправилно не било взето предвид, че в случая не става дума за конкуренция на кредитори или конкуренция на запори и че О. К. е следвало да плати по сметката на ЧСИ М., която е запорирала вземането, а не на ЧСИ на длъжника, на когото му е забранено да плаща. Не било направено и разграничение между заповест за вземане по чл. 451 и следващите от ГПК, за какъвто ставало дума в случая и заповест за банкова сметка по чл. 507а от ГПК. Според жалбоподателя в случая бил налице фактическият състав на чл. 452 от ГПК на недействителност спрямо обезпечения кредитор на извършеното от третото лице плащане след получаване на заповестното съобщение, като било без значение дали плащането от третото лице е направено лично на длъжника, чрез пълномощник или чрез овластен от длъжника ЧСИ. О.та можела да извърши законосъобразно разпореждане със запорирането вземане само в полза на „Ц. Д. О.“ ЕООД или на ЧСИ М., наложила заповест.

Срещу въззивната жалба е подаден писмен отговор от ответника по иска О. К. с изразено становище за нейната неоснователност и с искане за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната част и за присъждане на разноски за въззивната инстанция. Изразява се съгласие с изложените от първоинстанционния съд мотиви за това, че плащането, извършено от О. К. по сметка на ЧСИ не представлява доброволно плащане на длъжника и не съставлява нарушение на задълженията на пазача. Оспорени са твърденията на жалбоподателя, че принудителното изпълнение е законово определен заместител на доброволното изпълнение и че плащанията

по сметка на ЧСИ са доброволни. Твърди се, че единствено изпълнението в срока за доброволно изпълнение след получаване на поканата е доброволно, а след изтичането на този срок се преминава към принудително изпълнение. В случая О. К. не била извършвала каквито и да е плащания в срока за доброволно изпълнение. Твърди се също, че О. К. е изправна, уведомила е своевременно ЧСИ А. за наложения заповед на вземането на „Н. Г.“ ЕООД и за полученото нареждане сумата по заповеда да бъде преведена по сметка на ЧСИ М..

Съобразявайки доводите на страните, изложени по-горе и събраните по делото доказателства, съдът приема следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, подадена е от лице, имащо правен интерес да обжалва, а именно от ищеца срещу решението в частта, с която са отхвърлени предявените от него искове. При подаването на въззивната жалба е спазен срока по чл. 259 от ГПК.

Въззивната инстанция, с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

По същество съдът намира, че решението на ОС - П. в обжалваната част е правилно и законосъобразно.

Съображенията на съда са следните:

От събраните по делото доказателства са установени следните факти и обстоятелства, имащи отношение към основателността на предявения иск по чл. 452 ал. 3 от ГПК в обжалваната част:

С определение № 2040/17.10.2016 година по ч.т. дело № 675/2016 година по описа на ОС - П. е допуснато обезпечение на бъдещи осъдителни искове на „Ц. Д. О.“ ЕООД срещу „Н. Г.“ ЕООД за сумата от общо 30 493,69 лева, включваща 22755,68 лева дължима цена за продадено дизелово гориво и 7738,01 лева обезщетение за забавено плащане на цената в размер на законната лихва до 12.10.2016 година. Видно от определението и от обезпечителната заповед наложената обезпечителна мярка е заповед върху вземанията на „Н. Г.“ ЕООД от О. К. по сключен между страните борсов договор № 281 от 08.03.2013 година за доставка и продажба на дизелово

гориво и ГСМ, установени с влезли в сила съдебни решения по четири дела на Районен съд – К., а именно гр. дело № 760/2014 година, гр. дело № 761/2014 година, гр. дело № 764/2014 и гр. дело № 765/2014 година, до общия размер на исковите суми от 30493,69 лева. Въз основа на тази обезпечителна заповед е образувано изпълнително дело № ** година на ЧСИ М. с рег. № **. Запорното съобщение по това изпълнително дело е връчено на О. К. на 19.10.2016 година и на „Н. Г.“ ЕООД на 31.10.2016 година.

Установено е, че след получаване на запорното съобщение, както и на последващо напомнително съобщение от 07.11.2016 година, О. К. в качеството си на трето задължено лице не е уведомила ЧСИ признава ли запора, съществуват ли запорираните вземания и в какъв размер. След поредното напомнително писмо от 26.10.2017 година О. К. е уведомила ЧСИ М. с писмо вх. **7251 от 15.11.2017 година, че признава вземането на „Н. Г.“ ЕООД в размер на 30493,69 лева. С писмото ЧСИ М. е уведомена, че през 2017 година О.та е платила 30 000 лева по изпълнително дело № **/** година на ЧСИ А. А. и е превела на 02.05.2017 година сумата от 7915,80 лева по сметката на дружеството.

Бъдещите искиове, чието обезпечение е допуснато по описания по-горе начин, са предявени и уважени до пълните размери на претендираните главница и мораторни лихви с решение от 29.03.2017 година, постановено по гр. дело № 15819/2016 година на РС- Пловдив, с което е присъдена и законната лихва от 04.11.2016 година до окончателното изплащане на сумата, както и разноси за исковото производство и обезпечителното производство. След влизане в сила на решението по гр. дело № 15819/2016 година на РС - П. е издаден изпълнителен лист на 10.05.2017 година в полза на „Ц. Д. О.“ ЕООД срещу „Н. Г.“ ЕООД, въз основа на който и на молба от 23.11.2018 година, подадена от това дружество, е образувано изпълнително дело № ** година на ЧСИ М.. С молбата е поискано насочване на изпълнението върху вземането с наложен запор по изпълнително дело № ** година на същия ЧСИ. Запорното съобщение по изпълнително дело ** година е връчено на О. К. на 26.11.2018 година, към който момент вече е образувано изпълнително дело № **/** година на ЧСИ А. с длъжник О. – К. и са внесени по сметката на ЧСИ по това изпълнително дело процесните суми.

След получаване на запорното съобщение от ЧСИ М. по изпълнително дело ** година О. К. е уведомила ЧСИ А. по изпълнително дело № **/** година за запорното съобщение, както и за издадената обезпечителна заповед и наложения обезпечителен запор върху вземането на „Н. Г.“ ЕООД и за издадения изпълнителен лист от 10.05.2017 година по гр. дело **5819/2016 година на РС - П. в полза на обезпечения кредитор „Ц. Д. О.“ ЕООД. / стр. 65/.

С доказателствата по делото е установено, че на 17.03.2017 година и на 17.07.2017 година О. – К. с преводни нареждания е превела сумите съответно от 20 000 лева и от 10 000 лева по изпълнително дело № **/** година на ЧСИ А.. Това изпълнително дело е образувано по искане на „Н. Г.“ ЕООД в качеството му на вискател въз основа на изпълнителни листове, издадени по шест граждански дела на Районен съд – К., сред които и четирите граждански дела, цитирани в определението за допускане на обезпечението и в издадената обезпечителна заповед по ч.т. дело № 675/2016 година по описа на ОС - П., а именно гр. дело № 760/2014 година, гр. дело № 761/2014 година, гр. дело № 764/2014 и гр. дело № 765/2014 година. Освен за вземанията по изпълнителните листове, издадени въз основа на съдебните решения по тези четири дела, които са предмет на обезпечителния запор, изпълнително дело № ** година на ЧСИ А. е образувано и въз основа на заповеди за изпълнение по чл. 410 от ГПК и изпълнителни листове, издадени по ч.гр. дело № 550/2014 година, ч.гр. дело № 554/2014 година, ч.гр. дело № 553/2014 година и ч.гр. дело № 556/2014 година на РС – К. и изпълнителни листове, издадени въз основа на съдебни решения по гр. дело № 759/2014 година и по гр. дело № 763/2014 година на РС – К..

Поканата за доброволно изпълнение до О. – К. в качеството ѝ на длъжник по изпълнително дело № ** година на ЧСИ А. е връчена на 28.02.2017 година, като общият размер на задължението към този момент е 137656,68 лева. Допълнително към този размер е прибавена и сумата от 54812,80 лева въз основа на заповеди за изпълнение по чл. 410 от ГПК и изпълнителни листове, издадени по ч.гр. дело № 555/2014 година и № 552/2014 година на РС – К., за което длъжникът О. К. е уведомен на 06.03.2017 година.

На 18.12.2017 година, на 03.09.2018 година и на 25.09.2018 година О. К. е уведомявана за пристъпване към принудително изпълнение по изпълнително дело № 6959/2017 година поради непогасяване на дълга в срока за доброволно изпълнение. От доказателствата е установено, че по това изпълнително дело освен първоначалният вискател „Н. Г.“ ЕООД, вискатели са и други две търговски дружества – „Б.“ ЕООД и „И. - Ш.“ ЕООД.

Първоинстанционно решение в частта, с която е уважен предявеният иск касае извършения от О. К. банков превод през 2017 година на сумата от 7915,80 лева по личната сметка на „Н. г.“ ЕООД в „***“ АД. В тази му част решението не е предмет на въззивното производство, то е влязло в сила.

При така установената по делото фактическа обстановка съдът намира, че предявеният иск по чл. 452 ал. 3 от ГПК в обжалваната част, свързана с двата парични превода, извършени от О. – К. по сметката на ЧСИ А. по изпълнително дело № **/** година на 17.03.2017 година и на 17.07.2017 година е неоснователен.

Видно от разпоредбата на чл. 452 ал. 3 от ГПК вискателят и присъединилите се кредитори могат да искат плащане от третото задължено лице въпреки плащането, което то е направило на длъжника, след като му е било връчено запорното съобщение.

В случая не сме изправени пред такава хипотеза. Не става дума за плащане на длъжника, извършено от О. – К. в качеството ѝ на трето задължено лице след връчване на запорното съобщение. Единственото плащане, извършено по личната сметка на длъжника след получаване на запорното съобщение за наложения обезпечителен запор, преди налагането на запор в хода на изпълнителното производство по изпълнително дело № ** година на ЧСИ М., е за сумата от 7915,80 лева и в тази част предявеният иск е уважен.

Останалите две суми са преведени от О.та по сметка на ЧСИ А. по изпълнително дело № **/** година в момент, в който е изтекъл срока за доброволно изпълнение по това изпълнително дело. Предмет на това изпълнително дело освен процесните запорирани вземания, са и други вземания на „Н. Г.“ ЕООД от О. К., надвишаващи по размер запориранияте с

обезпечителния заповест и дължими на друго основание – за неизпълнение на други задължения, макар и по същия борсов договор. Освен това по изпълнителното дело, по което са преведени процесните суми от общо 30 000 лева има и други вискатели наред с „Н. Г.“ ЕООД. С оглед на това не може да се приеме, че сумата от общо 30 000 лева с двете преводни нареждания е заплатена на самия длъжник от О. К. като трето задължено лице и че е идентична със заповестаното със заповестното съобщението от 19.10.2016 година вземане, за да са налице предпоставките за уважаване на иска по чл. 452 ал. 3 от ГПК.

Към 17.03.2017 година и към 17.07.2017 година, когато О. – К. е превела сумите по изпълнително дело № **/** година на ЧСИ А. в качеството си на длъжник, и то след изтичане на срока за доброволно изпълнение, тя е имала качеството на трето задължено лице само по обезпечителен заповест. Реално пристъпване към изпълнение по искане на „Ц. Д. О.“ ЕООД, насочено към заповестаното вземане все още няма. Това е станало едва с образуването изпълнително дело ** година на ЧСИ М., по което заповестното съобщение е връчено на О. К. на 26.11.2018 година.

До момента на пристъпване към реално изпълнение върху вземането, върху което е наложен заповест като обезпечение, О. К. е имала само качеството на пазач на дължимите от нея суми на „Н. Г.“ ЕООД от деня на връчване на заповестното съобщение съгласно разпоредбите на чл. 450 ал. 3 на чл. 507 ал. 3 от ГПК. Образуването на изпълнително дело № ** година на ЧСИ М. е станало в по-късен момент, след като срещу О.та е насочено принудително изпълнение по друго изпълнително дело - ** годи на ЧСИ А., по което тя в качеството си на длъжник е превела част от общата дължима сума, в която са включени и вземанията, върху които е наложено обезпечението. В периода на действие на обезпечителния заповест за О.та като трето задължено лице - пазач на заповестаното вземане съществува забрана за плащане на длъжника, скрепена с последиците по чл. 452 ал. 3 от ГПК ако го стори след връчването на заповестното съобщение, а именно възможността вискателят и присъединилите се кредитори да искат плащане въпреки плащането на длъжника.

Изпълнението по образувано изпълнително дело обаче не е свързано с

такива последици. Нормата на чл. 508 от ГПК, уреждаща задълженията на третото задължено лице в хода на изпълнителното производство не само че не препраща към чл. 452, ал. 3 от ГПК, но и изрично с чл. 508 ал. 3 от ГПК се задължава третото задължено лице, каквото в случая е О. К., когато не оспорва задължението си, да внесе дължимата сума по сметката на съдебния изпълнител.

В случая О. К. е внесла сумата по образуваното от нейния кредитор „Н. Г.“ ЕООД изпълнително дело, което, както беше посочено по-горе има за предмет и други вземания на „Н. Г.“ ЕООД освен запорираните, както и други вискатели. Наложеният обезпечителен заповест върху вземането на „Н. Г.“ ЕООД от О. – К. не създава право за предпочтително удовлетворение за „Ц. Д. О.“ ЕООД. В този смисъл не може да се приеме, че цялото извършено плащане по изпълнителното дело е плащане от третото задължено лице на длъжника след получаване на заповестното съобщение. Става дума за плащане по образувано изпълнително дело след изтичане на срока за доброволно изпълнение, което не попада в хипотезата на чл. 452 ал. 3 от ГПК.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя съдебната практика, според която извършено плащане по изпълнително дело не представлява нарушаване на задълженията на пазача, каквито третото задължено лице има по обезпечителния заповест.

По изложените съображения съдът намира, че първоинстанционното решение в обжалваната част е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на О. – К. разноски за въззивното производство. Претендираните такива са за юрисконсултско възнаграждение. Юрисконсултско възнаграждение се дължи съгласно чл. 78 ал. 8 от ГПК, като неговият размер се определя по реда на чл. 37 ал. 1 от Закона за правната помощ в размерите, посочени в чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ. В случая съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева на основание чл. 25 ал. 1 от НЗПП, което следва да бъде заплатено от „Ц. Д. О.“ ЕООД в полза на О. К..

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3 от 02.02.20** година, постановено по т. дело № 603/2020 година по описа на Окръжен съд – Пловдив, **В ОБЖАЛВАНИТЕ ЧАСТИ, С КОИТО:**

-е отхвърлен иска на „Ц. Д. О.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „П.“ № **, ет.*, представлявано от управителя Д. И. С. срещу О. К., Булстат ***, с адрес гр. К., обл. П., ул. „П. С.“ **, представлявана от ** Е. К., за разликата над присъдената сума от 7 915,80 лв. до пълния претендиран размер от 30 493,69 лева , представляваща неизпълнено задължение по заповест за вземане, наложен по изп. №. № **/** год. по описа на ЧСИ Л. М., рег. № **, ведно със законната лихва, считано от датата на подаването на исковата молба - 17.09.2020 год. до окончателното плащане;

-е отхвърлен иска на „Ц. Д. О.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „П.“ № **, ет.*, представлявано от управителя Д. И. С. срещу О. К., Булстат ***, с адрес гр. К., обл. П., ул. „П. С.“ **, представлявана от ** Е. К., за разликата над присъдения размер от 1 431,44 лв. до пълния претендиран размер от 5 548,16 лева, представляваща обезщетение за забавеното плащане на присъдената главница в размер на законната лихва за периода от 04.12.2018 год. /деня, следващ датата, на която О. К. е следвало да преведе сумата по сметка на съдебния изпълнител по изп. дело № ** год. по описа на ЧСИ Л. М./ до 14.09.2020 год.

ОСЪЖДА „Ц. Д. О.“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на О. К., Булстат ***, сумата от 200 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство .

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____